

FORMULA

**ALBERT-
LÁSZLÓ
BARABÁSI**

TREI

+
FORMULA

UNIVERSALE
LEGILE **ALE**
SUCCESSULUI

TRADUCERE
DIN ENGLEZA
DE CIPRIAN
ȘIULEA

Cuprins

<i>Introducere. Succesul nu se referă la tine. Se referă la noi.....</i>	<i>7</i>
1. Baronul Roșu și asul uitat	25
Prima lege. Performanța determină succesul, dar, când performanța nu poate fi măsurată, succesul e determinat de rețele	45
2. Marile șlemuri și diplomele universitare.....	47
3. Pisoarul de două milioane de dolari	64
Legea a doua. Performanța este limitată, dar succesul este nelimitat.....	87
4. Cât valorează o sticlă de vin?	89
5. Supervedetele și legile puterii	113
Legea a treia. Succesul anterior x aptitudinea = succesul viitor	139
6. PISOI care explodează și păpuși din cârpe	141
7. Urechea ascultătorului	168
Legea a patra. Deși succesul unei echipe necesită diversitate și echilibru, meritul pentru realizările grupului îi va fi atribuit unui singur individ.....	197
8. Oarecum convențional, oarecum inovator, oarecum albastru.....	199

9. Algoritmul care l-a găsit pe omul de știință ignorat	222
Legea a cincea. Dacă persisti, succesul poate să apară oricând	249
10. Eroarea lui Einstein.....	251
Concluzie	274
Mulțumiri	290
Note	295
Index	322

Introducere

Succesul nu se referă la tine.

Se referă la noi

Soția mea spune că s-a îndrăgostit de mine pentru că știam temperatura soarelui. M-am întâlnit cu ea într-o cafea, în timp ce mă pregăteam să le predau studenților mei bazele termodinamicii. „Cum am putea să știm așa ceva?“, m-a întrebat ea. Ideea că aș putea atribui o cifră — 5 778 kelvini, ca să fim mai exacți — unui lucru atât de îndepărtat, de inabordabil și de violent, incomensurabil de incendiar — părea un truc de magician. E tipul de răspuns pe care orice părinte ar fi încântat să-l ofere întrebărilor pe care obișnuiesc să le pună copiii. Dar noi recunoaștem că „Nu știm“ sau vorbim în termeni vagi. „Soarele e fierbinte. Foarte fierbinte.“ Și totuși e vorba de corpul ceresc strălucitor care ne luminează zilele, sursa vieții așa cum o cunoaștem noi. În copilărie, mi se părea uluitor faptul că adulții știau atât de puține despre ceva atât de mare.

Bunicul meu a fost proprietarul unei flote de camioane dintr-un mic sat transilvan, dar, la momentul la care am apărut eu, din afacerea lui mai rămăsese doar atelierul mecanic, o baracă imensă de lemn în care îmi petreceam toate zilele vacanței. Îmi plăcea enorm

atelierul, care a fost, într-un fel, primul meu laborator, locul în care puteam să demontez un obiect în siguranță, până la piulițe și șuruburi, să-i studiez angrenajele și să văd exact cum operează. A înțelege ce anume face ceva să funcționeze — asta era fascinația mea. Continuă să fie și acum.

Provin dintr-o familie de meseriași. După ce comunismul i-a răpit flota de camioane, bunicul meu repara aparate electrocasnice pentru întreg cartierul, examinând cu încredere răbdătoare măruntaiele unui fier de călcat sau ale unui radio. Tatăl meu, șofer de camion pentru afacerea familiei la doar 10 ani, putea să se strecoare sub o mașină suferindă, să cotrobăie câteva minute și să iasă afară cu degetele înnegrite și cu o expresie încântată, cu problema rezolvată. Și-a petrecut viața conducând întotdeauna ceva — o școală, un muzeu, o companie — și abordând fiecare slujbă cu o mentalitate de meseriaș care își suflecă mânecile și face obiectul să funcționeze, indiferent de circumstanțe.

Poate curiozitatea de meseriaș e cea care m-a făcut să devin om de știință. De devreme, fizica mi-a permis să explorez roțile dințate și angrenajele universului și forțele înseși care ne controlează viața. Căutând alte provocări, mai târziu m-am îndreptat spre complexitățile rețelelor și datelor. Pentru un om vigilent, căruia îi place să pună întrebări, mi-am ales drept cămin colțul potrivit al lumii științifice. Atât timp cât o direcție de cercetare se bazează pe cifre — cu cât mai multe, cu atât mai bine —, pot să urmăresc cu încăpățănare, să îi iau urma prin labirintul de date disponibile pentru cercetători în lumea noastră hiperconectată și tehnologizată. Vânărea unui răspuns

duce inevitabil la alte întrebări, la noi posibilități care plutesc ca niște musculițe la periferia oricărei cercetări pe care o întreprind. Încerc să le alung și să rămân concentrat asupra sarcinii mele, dar nu sunt cu mult diferit de copilul de odinioară, care întreba „De ce?” ca răspuns la... mă rog, cam la orice. Căutarea unor răspunsuri e ceea ce mă face să mă trezesc dimineața și ceea ce mă ține treaz noaptea.

În prezent, conduc Centrul de Cercetare al Rețelelor Complexe de Rețea din Boston, unde slujba mea e să explorez *de ce*-ul din spatele unor subiecte foarte diferite, cum ar fi modul în care interacționează oamenii și moleculele, unde și cum se formează legăturile și ce ne poate spune interconectarea dintre noi despre societate sau despre originile noastre biologice. Am cercetat în amănunțime topologia internetului. Studiem modul în care mici defecte ale rețelelor noastre genetice pot să ducă la boală. Explorăm modul în care creierul nostru controlează miliardele lor de neuroni și modul în care moleculele din mâncare se atașează de proteinele noastre, asigurându-ne sănătatea pe termen lung.

Îmi plac enorm lucrurile de genul acesta — matematica din spatele țesăturii noastre sociale, modul în care cifrele oferă un cadru conceptual pentru înțelegerea esenței conectării noastre. Când folosesc modele și instrumente ca să cercetez în detaliu subiecte neobișnuite pentru analizele științifice, aceste cadre ne adâncesc inevitabil cunoașterea.

Exact asta am făcut cu succesul. A fost nevoie de câțiva ani, dar după recoltarea unor muniți de date despre

realizările oamenilor, am găsit o modalitate de a descompune conceptul în elementele lui componente și de a-i studia angrenajele. Scopul nostru era să formulăm succesul ca pe o problemă de matematică pe care informaticienii și fizicienii să o poată aborda într-o modalitate clară, cu ajutorul instrumentelor necruțătoare ale științei cantitative. Nu era ceva foarte diferit de demontarea unei biciclete sau de folosirea termodinamicii pentru a studia căldura solară. După ce am început să vedem mecanismele care creează succes, am început să răspundem tipurilor de întrebări imposibile cu care îmi torturam părinții în copilărie.

De exemplu, cum anume decidem că asta — o fotografie neclară și banală expusă în Muzeul de Artă Modernă — e o capodoperă?

De ce *Carousel*, și nu *Cats*, e cel mai bun musical din toate timpurile?

Merită să-ți faci studiile la școlile scumpe?

De ce în orice domeniu există doar o mână de supervedete?

Acestea se adaugă la sute de alte întrebări despre succes, realizare și reputație care par, asemenea temperaturii soarelui, imposibil de determinat. Performanța e cea care ne împinge în susul ierarhiei corporației? De-a lungul vieții devenim mai creativi sau mai puțin creativi? Ar trebui să colaborăm sau să concurăm cu supervedetele? Cum ne influențează accesul la succes rețelele sociale și profesionale?

Vă vine să credeți sau nu, pentru toate aceste întrebări aparent necuantificabile pot fi găsite răspunsuri cantitative. Prin examinarea modelelor din date

și identificarea mecanismelor care produc succes, am determinat faptul că putem aborda frontal fiecare dintre aceste întrebări. Odată ce am început să înțelegem forțele universale din spatele succeselor și eșecurilor individuale, au început să apară descoperiri fascinante.

*

Am început studiul cu dezastrul, ajungând la succes în mod indirect. La momentul acela, laboratorul meu analiza datele celulelor telefonice pentru a înțelege modul în care reacționează oamenii la catastrofe majore. Dându-mi seama că era o bună ocazie de a învăța făcând, l-am racolat pe Dashun Wang, un doctorand foarte sociabil de origine chineză, să mă ajute cu proiectul curent. Acest demers a avut drept rezultat o lucrare cu adevărat fascinantă¹, despre care eram sigur că urma să aibă un impact major asupra eforturilor de combatere a efectelor dezastrului din lumea întreagă.

Numai că... nimeni altcineva nu a crezut la fel. Oricât am încercat, n-am reușit s-o publicăm. Revistele din cel mai înalt eșalon, apoi și unele mai de jos au respins-o. Noi glumeam că ar fi trebuit să scoatem din titlu „dezastru”, deoarece probabil că asta destinase lucrarea eșecului.

Dashun, care a jucat baschet toată viața, a dat din umeri, ca și cum dezastruoasa noastră lucrare ar fi fost un scor dezavantajos pe terenul de joc. Ironiile îl amuzau. Dar, când am discutat într-o noapte cu el despre următorul nostru proiect, era nerăbdător să mergem mai departe.

— Sunt dispus să fac aproape orice, mai puțin să lucrez la un nou dezastru, a spus el chicotind.

— Atunci hai să facem din următorul tău proiect un succes, am spus eu. Ce zici de Știința Succesului?

Întrebarea mea se voia ironică. Dar imediat ce am rostit-o ne-am dat seama amândoi că dăduserăm peste ceva interesant. De ce să *nu* ne aplicăm metodele la studiul succesului? Părea că studierea succesului nu ar fi fost foarte diferită de studierea catastrofei. Putem prezice cu acuratețe traiectoria unui uragan, prin examinarea unui morman mare de măsurători, care sunt folosite ca bază pentru modelele climatice. Aceste predicții sunt extrem de prețioase pentru crearea unui plan de reacție. Comunitățile care se află în calea calculată a unui uragan se pregătesc de vreme rea; celelalte se pregătesc pentru o stropeală și își cumpără umbrele. Nu punem la îndoială validitatea prognozei, chiar dacă cu un secol în urmă profeția unei furtuni monumentale ar fi părut o vrăjitorie. De ce n-am putea să facem atunci ceva similar și cu succesul? La urma urmei, datele colectate în domenii neașteptate și filtrate prin modele matematice sofisticate pot să pară un fel de magie.

Am început modest, concentrându-ne asupra unei zone specifice: succesul în știință. Ne-am dat seama că în epoca digitalizată în care trăim acum, avem tezaure de date detaliate despre disciplina noastră — cataloage de lucrări de cercetare care merg până cu un secol în urmă. De ce să nu punem știința însăși sub microscopul nostru de date? Proiectul încerca să răspundă la unele dintre cele mai enigmatice și fundamentale întrebări: cum apare succesul? Cum poate fi el măsurat? De ce unii dintre cei mai mari eroi ai mei — oameni de știință remarcabili,

ale căror descoperiri mi-au îmbogățit viața — sunt atât de condamnați la invizibilitate, încât abia dacă apar la o căutare pe Google? Și de ce alții, a căror operă nu e cu nimic mai remarcabilă sau inovatoare, sunt propulsați spre celebritate?

Am început imediat să sesizăm tipare ale datelor care s-au transformat în formule pe care le puteam folosi pentru a *prezice rezultate viitoare* pentru noi înșine, pentru colegii noștri, ba chiar și pentru rivalii noștri profesionali. Cum voi discuta mai departe în această carte, puteam să derulăm pe repede înainte cariera unui om de știință, pentru a-i determina impactul academic viitor și a-i evalua șansele de a avea mare succes sau de a se bucura doar de aprecierea câtorva minți înrudite, în cadrul unei discipline deja ezoterice. De asemenea, am creat un algoritm pentru a prezice exact care dintre sutele de colaboratori la o descoperire va primi cea mai mare recunoaștere și — vă stric surpriza! — rareori este vorba de persoana care a dus greul muncii.

Cel mai neașteptat rezultat? La o reprezentanță Toyota din Alabama am găsit un șofer pe un microbuz gratuit pentru clienți, care, în mod inexplicabil, fusese trecut cu vederea pentru Premiul Nobel. Iar el e doar unul dintr-o colecție de personaje pe care le-am întâlnit în călătoria noastră către înțelegerea succesului. Printre ei se numărau și tipul care a strâns prin *crowdfunding* 10 000 de dolari în opt minute, un cercetător al succesului care conducea o motocicletă Harley și era pasionat de muzicurile de pe Broadway și un fost oceanograf transformat în producător de vin și descoperitor al unor adevăruri neplăcute care mi-au schimbat felul în care cumpăr vinul.

Primul nostru proiect de Știință a Succesului a avut nevoie de doi ani pentru a fi dus la capăt, iar constatările lui au deschis un nou domeniu de cercetare, pregătit pentru noi explorări. Studiul nostru, primul la care Dashun era autorul principal, a fost publicat în *Science*, cea mai prestigioasă revistă din lume. Amândoi am fost puțin uluiți. Fugind de dezastru, dăduserăm peste succes.

*

Ceea ce am aflat despre domeniul meu științific m-a captivat și a devenit imediat clar că puteam folosi aceeași abordare și pentru examinarea succesului în alte domenii. Se aplicau aceleași modele realizărilor din sport, recompensării din artă sau rezultatelor foarte bune din vânzări? Puteam să prevedem ce emisiune TV sau carte avea să devină o senzație, așa cum puteam să pronosticăm succesul noilor descoperiri științifice? Puteam să prezicem o carieră de afaceri la fel cum puteam anticipa una academică? Dacă tiparele și regularitatea pe care le vedeam în modul în care oamenii de știință au succes sau eșuează reflectau niște adevăruri mai profunde care ni se aplică nouă, tuturor? Dacă trusa noastră matematică arăta că succesul din toate domeniile se supune acelorași legi universale?

Ca să fiu sincer, era o ipoteză riscantă. O privire asupra literaturii existente referitoare la succes, care tapetează un perete întreg al librăriei mele preferate, îmi spunea că majoritatea scrierilor pe acest subiect se bazau pe mesaje motivaționale și probe anecdotice, la mare distanță de teoremele rigide și datele empirice dure care se găsesc pe rafturile de știință.

Însă acele cărți îmi spun și că oamenii au o sete profundă pentru înțelegerea factorilor care contribuie la succes. E un subiect care ne obsedează pe mulți dintre noi. Și așa e și normal. Succesul nu e doar un aspect fundamental al experienței umane — atât practice, cât și existențiale —, ci și, adesea, un indicator fundamental prin care măsurăm viața pe care o ducem. Faptul că eșuăm sau înflorim în carierele sau chiar hobby-urile alese de noi e foarte important. Când facem o descoperire, când producem o lucrare de artă sau proiectăm un nou dispozitiv, vrem să ne asigurăm că aceasta va avea impact asupra lumii. Reflectăm zilnic asupra liniei de demarcație subțiri dintre succes și eșec, în timp ce ne imaginăm viitoarea noastră traiectorie sau ne îndrumăm copiii spre maturitate. Dacă am găsi tiparele succesului într-un întreg șir de domenii, poate că am reuși să înțelegem ceea ce, prea des, atribuim hazardului.

Impulsionat de această posibilitate, i-am provocat pe membrii laboratorului meu să descopere legile cantitative care guvernează succesul. Fiecare poveste de succes trebuie să lase în spatele ei un șir de date. Eu speram nu doar să surprind acest șir, ci și să identific modelele cărora i se supun succesul și forțele motrice din spatele lor. Și exact asta am făcut, culegând meticulos date din domenii multiple — arte, lumea academică, sport și afaceri — și analizându-le la scară mare. Am achiziționat baze de date masive, care conțineau toate lucrările științifice scrise vreodată, ceea ce ne-a permis să refacem carierele tuturor oamenilor de știință publicați, până în urmă cu peste un secol. Am cumpărat informații despre modelele de vânzări săptămânale ale tuturor cărților vândute în Statele

Unite, date care ne-au ajutat să examinăm succesul comercial al fiecărui autor, independent de genul în care activa. Am primit acces la informații despre expozițiile globale ale galeriilor și muzeelor, ceea ce ne-a permis să refacem carierele tuturor artiștilor contemporani, identificând rețelele invizibile care le garantaseră unora dintre ei succesul. Am scormonit seturi imense de date referitoare la succesul în sport, afaceri și inovație. Apoi am pus toate acestea sub microscopul cantitativ pe care laboratorul nostru și altele îl creaseră în ultimele două decenii. Am luat aceste unelte — întărite de decenii de muncă a informaticienilor, fizicienilor și matematicienilor interesați să dezvăluie secretele universului, să vindece bolile genetice sau să descopere, în câteva miliseunde, informații valoroase printre milioane de pagini de internet — și rigoarea matematică din spatele lor și le-am aplicat seturilor imense de date ce surprind modul în care întâlnim și experimentăm succesul. Și, pentru a trece în revistă mai bine potențialul din spatele acestui nou domeniu, am organizat și un simpozion despre *știința succesului*, ținut la Universitatea Harvard în mai 2013². Peste o sută de cercetători, de la sociologi până la profesori de administrarea afacerilor, au venit să-și împărtășească rezultatele. Când ne-am pus mințile laolaltă, am început dintr-odată să vedem *o serie de modele recurente care determină succesul în majoritatea domeniilor performanței umane*.

Deoarece noile modele care apăreau erau atât de universale, am început să le numim legile succesului. Dat fiind că legile științifice sunt imuabile, probabil că asta li s-a părut puțin cam arogant cercetătorilor din afară. Dar,

cu cât le exploram și le testam mai mult, cu atât mai solide și generale păreau să fie. Crucial e faptul că, asemenea legilor gravitației sau mișcării, legile succesului nu pot fi rescrise pentru a se potrivi nevoilor sau credințelor noastre, indiferent cât de mare ar fi moralismul sau convingerea cu care le susținem. Iar a te opune lor în mod direct este la fel de zadarnic precum a da din mâini în sus și în jos pentru a încerca să zbori. Dar — așa cum inginerii folosesc înțelegerea mecanicii fluidelor și multe inovații pentru a îmbunătăți tehnologia aeronautică — și noi putem profita de legile succesului pentru a ne inventa viitorul.

În capitolele următoare voi zăbovi asupra investigațiilor științifice ample care susțin fiecare lege. Obiectivul cărții mele este de a schița descoperirile noastre pentru ca cititorii, conștienți de mecanismele complexe, dar constant reproductibile care generează succesul, să poată folosi această cunoaștere în viețile lor. Dar aceasta nu este o carte de self-help. În schimb, îmi place să o consider o carte de „ajutor științific“, un cadru conceptual care folosește știința pentru a înțelege și a orchestra rezultate. Analiza științifică poate să arunce lumină asupra unor enigme aparent profund iraționale, răsturnând presuposițiile noastre. Cu alte cuvinte, știința poate să ne ajute să înțelegem caracterul aleator al lumii umane — dezvăluind mecanismele care acționează când suntem respinși pentru o slujbă, modelul subiacent care explică de ce unii artiști prosperă, în timp ce alții eșuează, confirmând intuiția insistentă că succesul nu are legătură doar cu talentul sau cu cât de bine performăm.

Așa cum voi dezbate în concluzie, în ciuda evidentului geniu al lui Einstein, nici măcar succesul lui nu a fost

o consecință inevitabilă. De fapt, mare parte din larga lui recunoaștere a depins de evenimente fără nicio legătură cu contribuțiile lui științifice. În general, cercetarea indică faptul că, dacă vrem ca munca noastră să fie apreciată, realizările noastre, observate, iar moștenirea noastră, durabilă, nu ne putem baza pe simplul instinct, pe performanța susținută sau pe vechile clișee motivaționale.

De fapt, pentru scopul acestei cărți vom defini succesul în sensul următor: succesul este recompensa pe care o câștigăm din partea comunităților cărora le aparținem. În cazul lui Einstein — „Omul secolului”, potrivit revistei *Time* —, recompensa e celebritatea. Dar ea poate fi recunoașterea, dacă ești un colaborator, vizibilitatea, dacă ești un brand, renumele, dacă ești artist, vânzările de albume sau bilete, dacă ești muzician, veniturile, dacă activezi în afaceri sau vânzări, câștigurile, dacă ești bancher, publicul, dacă ești dramaturg, citările, dacă ești om de știință, reclamele, dacă ești sportiv și impactul, dacă sperii să contezi în orice domeniu ți-ai alege. Toate aceste măsuri ale succesului au un lucru în comun: sunt externe, nu interne; colective, nu individuale.

Asta nu înseamnă că noi nu putem resimți succesul ca pe ceva profund individual. Sentimentul de creștere personală, satisfacția și adâncimea experienței sunt puternice și semnificative. Cadrul nostru conceptual pentru succes nu exclude astfel de măsurători, iar acestea nu ar trebui văzute ca excluzându-se reciproc cu succesul așa cum îl definesc eu. Adesea merg mână în mână, satisfacția noastră crescând odată cu impactul pe care îl avem. Dar, ca om de știință, eu nu pot să măsoz împlinirea individuală, așa cum nu pot nici să atribui o cifră fericirii.

Definițiile private ale succesului sunt unice pentru fiecare dintre noi, fiind astfel irelevante pentru modalitatea noastră de a aborda cantitățile mari de date. Un perfecționist ar putea să perceapă până și o performanță mult lăudată drept eșec și să susțină că adevăratul succes vine doar când el se simte sincer satisfăcut de munca lui. Și nu s-ar înșela, la fel ca cel care termină un roman nepublicabil, dar îl consideră un succes pentru că prin terminarea lui și-a atins un obiectiv personal. Aceste triumfuri sunt esențiale pentru cine suntem noi și pentru motivul pentru care ne dăm jos din pat dimineața. Și viața mea e plină de obiective personale — să fiu un tată bun, un mentor perspicace și un vorbitor abil, superior tuturor celorlalți. Mi-ar plăcea foarte mult să găsesc o modalitate de a explora succesul prin această lentilă mult mai personală. Din nefericire, n-am găsit o modalitate de a face asta, dat fiind că țelurile individuale se încâpățânează să rămână inaccesibile metodelor noastre de cercetare. Până acum, ele s-au dovedit a fi nemăsurabile.

Să spunem că ești un patinator talentat care se recuperează după o operație la genunchi. Lucrezi cu fizioterapeutul, trudești la exerciții repetitive. Îți stabilești obiective și faci progrese dureroase și lente. Apoi vine ziua în care nu mai ai nevoie de cârje. Faci trei pași. Zece. În cele din urmă, îți legi patinele și revii pe patinoar — acesta este momentul victoriei și, dacă povestea ar fi transformată într-un film hollywoodian, s-ar auzi o muzică triumfătoare. Poți să-i spui cel mai mare succes al vieții tale, iar eu aș fi perfect de acord cu tine.

Însă cartea de față se va abține să numească asta „succes”. Dar nu vom ignora acest tip de realizare. În schimb,

o vom numi performanță. Ai atins un obiectiv important prin muncă grea. Dar recompensa a fost una internă, centrată pe satisfacția și împlinirea ta personală. Acestea contează, bineînțeles. Contează foarte mult. Contează pentru tine și fizioterapeutul tău, contează pentru antrenorul și familia ta, așa cum atingerea unui anumit obiectiv la muncă e importantă pentru tine și șeful tău. Ar putea chiar să-ți potențeze performanța individuală. Dar, când vorbesc despre faptul că succesul e colectiv, și nu individual, necesitând o reacție a *comunității*, vreau să spun că noi trebuie să fim capabili să observăm unda de impact a performanței tale asupra oamenilor și a mediilor prin care te miști. Trebuie să vedem modul în care performanța ta contează pentru noi.

Să ne amintim de vechiul paradox: dacă un copac se prăbușește în pădure și nu e nimeni care să-l audă, produce el vreun zgomot? Potrivit noii noastre înțelegeri a succesului, răspunsul este un nu categoric. Publicul nu va aplauda realizarea ta epocală dacă nu poate să fie martor la impactul ei. Într-o epocă în care urmărim comportamentul uman cu o precizie aproape topografică, cantitățile mari de date ne permit să cartografiem succesul prin măsurarea răspunsului colectiv la performanța ta. În prezentul foarte tehnologic și conectat, putem nu doar să examinăm circumstanțele în care apare succesul, putem vedea și cum el se răspândește prin rețelele care ne pun în legătură unii cu alții, atingând comunități îndepărtate.

Astfel că, deși recunosc importanța împlinirii personale, ea nu e un factor pe care îl iau în considerare în munca mea de cercetător. Respectarea acestei granițe a

fost straniu de eliberatoare. Definiția populară a succesului întărește percepția că „succesul” e un concept lax, asemenea „iubirii”. Caracterul vag al acestui subiect i-a ținut la distanță pe oamenii de știință, care au presupus că el nu poate fi studiat. Înțelegerea faptului că succesul e un fenomen colectiv aruncă această percepție pe fereastră. Odată ce am definit succesul în acest sens extern, ni se deschide un nou set de posibilități. Îl putem măsura și cuantifica, folosind uneltele investigației științifice. Iar după ce facem asta, putem scoate la lumină legile care ne guvernează succesul.

Aceste legi ajută o carte să ajungă un bestseller, nu la raftul cu reduceri, și pe un om de afaceri, miliardar, nu falit. Ele dezvăluie faptul că protocoalele concurenței sunt foarte defectuoase, multe dintre ele determinând efectiv câștigătorul prin loterie. Ele arată faptul că adesea „experții” — profesioniștii care apreciază vinul, interpretările de muzică clasică, patinajul artistic, precum și alți evaluatori — nu sunt cu nimic mai buni decât noi la evaluarea calității. Ele explică motivul pentru care acel tip care domină ședințele companiei, dar vine târziu și nepregătit în toate celelalte ocazii, devine cumva șeful tău. Ele ne arată că, dacă îți asumi un risc cu un candidat slab cotate, asta poate să aibă un impact enorm, sau că o simplă donație inițială poate fi decisivă pentru o campanie de strângere de fonduri. Ele elucidează chiar și modul în care o melodie absolut groaznică — aici fiecare își poate completa opțiunea — devine, în mod neverosimil, un hit. Legile succesului ne-au guvernat în mod imuabil viața și cariera de-a lungul secolelor, și totuși, până de curând, noi nu am știut că ele există.